

[Ministeren for Grønland.]

tragtninger, jeg har fremsat. Jeg synes imidlertid, det er for hårdt, når det ærede medlem kalder de bemærkninger, jeg har gjort, for en total afvisning, for som en sådan synes jeg ikke man kan opfatte dem. Men det er klart, at mine udtalelser i høj grad må hvile på lønningskommissionens arbejde; denne har jo meget indgående beskæftiget sig med alle disse problemer. Og så er der jo den fordel for det ærede medlem nu, at vi skal i gang i det nye udvalg; dér vil der blive mulighed for at tage alle disse problemer op på ny.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Carl Petersen: Jeg foreslår, at lovforslaget henvises til finansudvalget.

Uden forhandling eller afstemning vedtoges dette forslag.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til folketingsbeslutning om skolelovenes praktiske gennemførelse m. v. [af Petra Petersen m. fl.]

(Forslaget til folketingsbeslutning findes i tillæg A. sp. 3245, fremsættelsen i tiden den sp. 3784).

Sagen sattes til forhandling.

Ordføreren for forslagsstillerne (Petra Petersen): I tilslutning til den debat, der fandt sted i folketinget den 23. i denne måned om lærermangelen, vedtog folketinget et dagsordensforslag, der tog undervisningsministerens redegørelse om lærermangelens omfang til efterretning og udtalte forventning om, at ministeren fortsat tager lærermangelens problemer på kortere og længere sigt op til behandling.

Kommunisterne undlod at stemme for denne dagsorden, som vel gav en redegørelse for lærermangelens omfang og det, ministeren fandt der kunne gøres i den øjeblikkelige situation for at afhjælpe den. Det var jo et mørkt billede, den højtærede

undervisningsminister rullede op for folketingets medlemmer, men vel ikke for mørkt, og vi kommunister fandt, at ministerens foranstaltninger til afhjælpning af den øjeblikkelige lærermangel ej heller på længere sigt var de rigtige.

Angående lærermangelen oplyste den højtærede minister, hvad vi alle vidste, at ministeriets rådgivere ikke havde været særlig stive i regnekunsten. De regnede galt i 1958, som de tidligere har regnet galt; derfor var de tal, folketinget fik forelagt om lærermangelen under skoledebatten i 1958, ikke de rigtige. De reelle tal i 1958 var de tal, vi kommunister fremsatte: at vi manglede omkring 3 000 lærere. Nu oplyser den højtærede minister, at den 1. januar i år var der ca. 2 850 ubesatte lærerembeder, og vi må så håbe på, at dette tal passer bedre end de tal, vi tidligere har fået oplyst. Altså 2 850 ubesatte embeder. Dertil kommer 600 embeder, der passes ved hjælp af overtimer, plus de embeder, der svæver frit i luften på grund af, at man tidligere i købstæderne har nedsat timetallet i 2.-5. klasserne, og dertil kommer de vikarer, vi ikke har, dem, der ikke findes til at afløse deres kolleger i sygdomstilfælde og andre tilfælde som orlov, kursus o. lign. Det vil jo sige, at reelt mangler vi 4 000 lærere alene i folkeskolen, og da vi må formode, at der trods ministerens advarsel og henstilling vil blive oprettet nye embeder — bl. a. vil man jo på landet, dér hvor skoleloven af 1958 bryder igennem, oprette nye embeder, og købstæderne vil jo også blive nødt til at oprette yderligere 8. og 9. klasser ved det nye skoleårs begyndelse — vil tallet 4 000 blive endnu større. Det betyder, at hvis der ikke nu gøres noget virkelig effektivt, vil vi i lang tid fremover ikke være i stand til at give vore børn en forsvarlig undervisning.

Hvad var det så, den højtærede undervisningsminister ville foretage sig for at afhjælpe den øjeblikkelige lærermangel? Jo, ifølge det cirkulære, undervisningsministeriet udsendte den 9. februar i år, vil man søge at afhjælpe lærermangelen ved at opfordre købstadskolerne og andre skoler, hvor 1937-loven er gennemført, til at nedsætte deres timetal, anmode lærerne om at tage endnu flere overtimer, end de har, til skade for børnene, undlade at oprette